

De dode hond en
een geheime plek in
mijn kop

De dode hond en
een geheime plek in
mijn kop

Cor Inja

Schrijver: Cor Inja
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN:9789402172508
© Cor Inja

1. Een geheime plek in mijn kop.

Ik denk er elke dag aan.

Ik zie de dode hond voor me. Ik probeer er tegen te vechten en het van me af te schudden. Dat lukt nooit. Nou ja, hooguit een paar uur en heel soms een middag of een avond. Maar dan komt het dier toch weer in mijn kop tevoorschijn.

Het is een chocoladebruine labrador. Zijn gebroken ogen kijken me aan, het touw zit strak om zijn nek, de roze tong hangt levenloos tussen zijn tanden.

Shit, dat beeld heeft zich op een geheime plek ergens in mijn hoofd genesteld en kan opeens al mijn andere gedachten verjagen. Zo maar, midden op de dag als Tim Bes en ik op een drassig veldje een balletje trappen. Of als de meester vertelt over pinguïns op de Zuidpool en ijsberen op de Noordpool en aan ons vraagt waarom het niet andersom is: ijsberen op de Zuidpool en pinguïns op de Noordpool. Niemand uit de klas weet het antwoord en hij weet het zelf natuurlijk ook niet.

De hond ging dood op een middag in juni. Het regende pijpenstelen en het waaide hard.

Nadia el Monoutti en ik zaten nog op de basisschool aan de andere kant van het dorp. Na de zomervakantie zouden we naar de brugklas van het Herman Gorter College gaan. Daarom studeerde onze klas een maffe musical in die we tijdens de slotavond zouden opvoeren voor de vaders en moeders, broertjes en zusjes, opa's en oma's.

Die middag dat de hond stierf, verliep de zoveelste proefvoorstelling van de musical best vrolijk. Maar ik kon er niet om lachen en Nadia

was ook uit haar doen. Ze moest in haar eentje een lied zingen. Dat deed ze altijd heel opgewekt, maar deze keer niet. Ze toverde zelfs niet één keer haar guitige glimlach tevoorschijn.

Ik voelde me helemaal niet oké en dat werd nog erger toen meester Roskam tegen mij zei: 'Jorrit, jongen, kijk eens wat vriendelijker.' Het kwam allemaal door de dode hond en door Ibrahim, de broer van Nadia. Wat hij een paar uur eerder met ons had gedaan, deugde helemaal niet.

Ik piekerde er de hele middag over, maar ik wist niet wat ik ermee moest.

Ja, nu alles voorbij is, weet ik wel wat ik hád moeten doen: alles meteen aan mijn vader en moeder vertellen.

2. De dode labrador

Nadia en ik woonden naast elkaar. We gingen samen naar school en we gingen meestal ook weer samen naar huis. Tim Bes die ook in onze straat woonde, liep soms met ons mee. Hij vond ons erg close en vertelde aan iedereen dat Nadia en ik verkering hadden. Alleen als mijn zus Lotte in de buurt was, lulde hij niet over ons. Lotte zat een klas lager dan wij en Tim had een oogje op haar.

Toen onze klas die middag de hele musical twee keer had opgevoerd, stuurde meester Roskam ons allemaal een kwartiertje eerder naar huis. De regen was verdwenen en het waaide ook wat minder hard. Nadia en ik liepen heel langzaam naar huis. Ik weet zeker dat zij ook dacht aan wat er was gebeurd vlak vóór we naar school gingen, maar toch zeiden we er niets over.

Soms hóéf je ook niets tegen je beste vriend of je vriendin te zeggen. Bij elkaar zijn is dan voldoende. Maar nu zwegen Nadia en ik bewust. Want als we wel zouden praten, dan kon het alleen maar gaan over haar broer Ibrahim. Wat hij een paar uur eerder met ons had gedaan was niet te bevatten.

Wij staken het pleintje over en kwamen de hoek van onze straat om. Ik zag meteen dat er iets mis was.

Voor het huis van Nadia stond een politieauto geparkeerd. Half op straat en half op de stoep. Een grote groep mensen stond vlakbij de auto. Misschien wel dertig of veertig. De meesten ervan kende ik omdat ze bij ons in de buurt woonden. Maar er waren ook een paar lange lummels die ik nooit eerder had gezien. Iedereen praatte heel druk met elkaar. Het klonk allemaal verontwaardigd en boos, maar ik had geen idee waarover het ging..

Nadia en ik liepen stilletjes in de richting van al die mensen. Het voelde helemaal niet goed. Toen we hooguit nog een meter of vijftien van haar huis waren, pakte ze mijn hand. Op het zelfde moment ging de voordeur van de familie El Monoutti open. Twee politiemannen kwamen met Ibrahim naar buiten. Ze hielden hem ieder aan een arm vast en Ibrahim keek strak omlaag; alsof hij niemand wilde zien. .

Het geroezemoes van de buurtbewoners verstomde langzaam tot het helemaal stil was. Er koerde alleen een duif in de dakgoot, maar daardoor leek het alsof de stilte nog stiller en dieper werd.

Toen verscheen de vader van Nadia in de deuropening. Hij keek radeloos naar Ibrahim en de politieagenten. Pas op dat moment begreep ik de oorzaak van al het rumoer.

Het ging om de hond; het ging om de dode labrador.

Nadia hilde zachtjes. Haar hand voelde heet en zweterig aan.

Net toen ik haar wilde troosten, begon mevrouw Majoor te schreeuwen. Ze had een eigenaardige bochel tussen haar schouders. Ze woonde een paar huizen verder en ze krijste woedend: 'Vuile moordenaar!'

De duif in de goot stopte met koeren en één van de lange lummels riep: 'Smerige dierenbeul.'

Mevrouw Majoor gilte daarna weer heel luid: 'Mijn hond, mijn arme hond...'

Door haar bochel leek ze op een woedende kat. Een paar mannen applaudisseerden voor haar. Twee jongens staken hun iPhone omhoog. Ze filmde wat er gebeurde.

En aan de overkant van de straat, helemaal alleen, stond Marijke Majoor. Ze was iets ouder dan Nadia en ik. Wij speelden nooit met haar. Ze zat op een andere school, omdat ze ze niet allemaal op een rijtje had.

Ik legde mijn arm om Nadia's schouders en trok haar naar me toe.

'Niet kijken. Niet reageren,' fluisterde ik in haar zwarte haren.

Mijn benen trilden en het leek net of ik moest overgeven, maar wat kon ik anders zeggen? Ik wist wat er in de middagpauze was gebeurd; ik wist wat Ibrahim met ons had gedaan.

De vader van Nadia stond nog steeds in de deuropening. Zijn gezicht was verwrongen van wanhoop. Alsof hij niet begreep wat er gebeurde, maar toch heel bang was.

Ibrahim werd ruw in de politieauto geduwd. Een agent liep naar de steeg naast de woning van mijn ouders. Toen zag buurman El Monoutti opeens Nadia. Hij gebaarde meteen met wilde armbewegingen dat ze naar hem toe moest komen.

'Ga maar,' zei ik.

Ik gaf Nadia een duw in haar rug. Ze rende naar haar vader toe. Meneer El Monoutti trok haar naar binnen en sloot de deur met een harde klap.

Op hetzelfde moment kwam de agent weer uit de steeg tevoorschijn. Hij droeg iets zwaars in zijn gestrekte armen. Pas na een paar seconden zag ik dat het de hond van de familie Majoor was. De chocolade bruine labrador. Het beest was dood. Er bungelde een touw om zijn nek. Zijn roze tong hing uit zijn bek. *Net een vlag die halfstok hangt*, schoot het door me heen.

‘Mevrouw Majoor wankelde aangeslagen naar de politieman die de labrador droeg.

‘Mijn Rudi,’ huilde ze.

Ze kriebelde haar bruine hond nog één keer achter zijn flaporen. Daarna legde de agent het dier voorzichtig in de kofferbak van de auto.

Ik keek om me heen. Ik wilde wegvlugten. Ik zag dat Marijke Majoor bijna onbewogen naar haar verdrietige moeder keek. Alleen haar lippen trilden een beetje.

Ik rende weg. Door de steeg naast mijn huis. Naar binnen. Ik holde naar het toilet en begon over te geven.

Mijn pa en ma waren erg geschokt door wat er was gebeurd. Mijn moeder liep de rest van de middag met huilogen rond. Ik kon daar niet tegen en sloot me op in mijn kamer. Ik lag op bed, dacht aan alles wat er gebeurd was en aan wat Ibrahim met ons en met de hond had gedaan. Het was verschrikkelijk.

Later, bij het avondeten begon mijn pa er steeds weer over: ‘Dat onze eigen buurjongen die arme hond heeft vermoord! Dat snap jij ook nog steeds niet, hè Adriana?’

Hij keek met grote ogen naar mijn moeder.

Ma antwoordde niet. Ze haalde verdrietig haar schouders op. Ik probeerde zelf alleen maar naar mijn bord te kijken. Lotte zat snikkend naast me. Ze at niets. Ibrahim was vijf, zes jaar ouder dan zij, maar het was haar grote vriend.

‘En dat wij hem op heterdaad moesten betrappen! In onze eigen tuin! Niet eens in die van zijn eigen vader en moeder. Als ik een minuut eerder was geweest zou die hond misschien nu nog leven en dan zou Ibrahim nu niet in de cel zitten!’, zei mijn pa opgewonden.

‘Jaap, houd er over op. Ik heb nog nooit zoiets ergs gezien. En ik vind het zielig voor de hele familie. Zijn ouders en voor Nadia...’

De stem van ma smoorde in een snik. Ze stond op en holde de kamer uit. Een paar tellen later zag ik haar in de tuin staan. Ze staarde voor zich uit. Ze keek in het niets.

Shit, Ibrahim zat nu ergens in een kille cel met betonnen muren. Toen hield ik het ook niet meer uit. Ik huilde zomaar en stotterde: ‘Ik, ik heb ook geen trek meer. Ik ga naar bed.’

Ik schoof het bord met aardappelen en bloemkool ruw van me af en rende naar boven. Ik bleef de hele avond op mijn kamer. Het maalde in mijn kop. Ik wist niet wat ik moest doen.

3. Dingen die je niet vertelt

In de week na de verschrikkelijke middag van de moord op de labrador wilde ik alles vergeten. Maar dat lukte niet. Ik was niet meer de baas over mijn eigen gedachten. Steeds weer zag ik de dode hond voor me en ook mevrouw Majoor en Marijke Majoor die

zo gek waren op het dier. Maar nog vaker moest ik denken aan wat Ibrahim met mij en Nadia had gedaan. Ik begreep niet wat hij van ons wilde. Ik durfde er tegen niemand iets over te zeggen. Niet tegen mijn pa en niet tegen ma. En ook niet tegen de jongens en meiden uit mijn klas. En Nadia praatte er ook met niemand over. Dus werd het een geheim, een verschrikkelijk geheim van Nadia en mij alleen.

Ik was zo uit mijn doen dat ik tijdens de opvoering van de slotmusical twee heel erge fouten maakte. Ik had een ultrakorte tekst. Ik moest een keer 'ja' zeggen tegen een jongen die een soldaat speelde. En ik moest een keer 'neen' zeggen tegen een andere klasgenoot die een burgemeester speelde. Maar ik zei 'neen' tegen de soldaat, waardoor die heel erg in de war raakte. En shit, tegen die burgemeester zei ik 'ja' en die werd kwaad. 'Lul' siste hij heel hard. Bijna alle ouders en opa's en oma's hoorden het. Datt merkte ik aan het plotselinge gemompel in de zaal. Gelukkig applausseerde iedereen wel heel hard toen het afgelopen was, maar ik vond het een heel nare avond.

Erge dingen die gebeurd zijn, kan je nooit meer terugdraaien. Wat je onthoudt over een ellendig voorval wordt vaak niet minder erg, maar juist erger. Details worden meestal niet vager, maar anders, omdat je herinneringen zich eeuwig blijven herhalen. Daardoor slijten er allerlei kantjes vanaf. Je gaat er aan twifelen of je alles wel goed hebt onthouden, maar er schieten je ook weer nieuwe dingen te binnen. En op het laatst weet je niet meer of alles precies is gebeurd zoals je je dat herinnert.

De hond was dood. De politieman had hem in de auto gelegd. Marijke Majoor keek aan de overkant van de straat toe hoe de

agent de labrador in de politieauto legde. Mevrouw Majoor had gekermd en gescholden en Nadia had gehuild. Dat wist ik allemaal zeker.

Maar ik kon echt niet begrijpen wat er eerder die middag tussen mij, Nadia en Ibrahim was voorgevallen. Die afschuwelijke gebeurtenis liet me niet los. Steeds weer doken er angstige herinneringen aan dat verschrikkelijke belevens op.

Elke dag, elke ochtend, elke middag, 's avonds voor ik insliep en 's nachts als ik wakker werd.

Ik was dus ongelukkig, terwijl ik in een heel mooi dorp woonde dicht aan de kust tussen Den Helder en het Noordzeekanaal.

Ook de omgeving is prachtig. Het is een gebied van water en wind, van duinen en vlakke polders, van dijken en kleine gehuchten. En de zee is er altijd dichtbij.

Als je een uurtje naar het Noorden fietst kom je bij de Hondsbossche Zeewering. Vroeger was dat een massieve dijk met enorme basaltblokken. Maar een paar jaar geleden hebben ze er vrachtwagens vol zand overheen gegooid en er helmgras geplant. Daardoor lijkt de goeie ouwe dijk nu meer op een onnatuurlijk strak duingebied.

Op de Noordzee varen grote schepen naar Amsterdam en Rotterdam. Vanuit Lotte's slaapkamer kan je de romp van zo'n schip niet zien, maar soms wel het stuurhuis en het bovenste deel van de opgestapelde containers op het dek van de boot. En je hebt bij Lotte een ruim uitzicht op het schitterende duingebied dat aan de rand van ons dorp begint.

Ik kijk vanuit mijn kamer uit op onze straat. Dat vind ik prima. Er loopt altijd wel iemand rond en tussen de huizen aan de overkant

kan ik de polder zien en in de verte ook de stad die heel belangrijk voor ons is. Er is daar een ziekenhuis, veel ouders werken er en je hebt er het Herman Gorter College waar Nadia en ik na de basisschool heen moesten.

De ouders van Nadia en Ibrahim kwamen heel lang geleden vanuit Marokko naar Nederland. Ik vond dat een leuk en spannend weetje. Maar op een dag zei mijn moeder tegen mijn pa dat ze blij was met de burens, maar niet met de '*andere Marokkanen*' die in het dorp waren komen wonen.

'Hier wonen te weinig mensen. We kunnen dat niet aan. Het is beter voor ze als ze weer in de stad gaan wonen. Daar hebben ze hun moskee en vallen ze niet op in de massa,' legde ze uit.

'Wat een onzin,' antwoordde mijn pa. 'Ze doen geen mens kwaad. En ze gaan niet allemaal naar de moskee. Onze burens hebben daar zelfs helemaal niks mee.'

'Dat weet ik ook wel. Maar het gaat niet om onze burens.'

Mijn vader gromde en antwoordde niet meer.

Ik dacht na.

Nadia was een prima meid. Ik kon goed met haar opschieten en ik vond haar ook mooi.

Ik snapte dus niet wat mijn moeder bedoelde. Misschien zat ze ermee dat ons dorp de laatste jaren erg is veranderd. 's Middags werkt ze vaak een paar uur aan de balie van het toeristenbureau. Dan moet ze aan allerlei mensen uitleggen waar ze de leuke plekken van ons dorp kunnen vinden. En als er vaak iets verandert is dat lastig voor haar.

Misschien groeide onze woonplaats ook wel iets te snel. Er kwamen steeds meer hotels en café's bij. In de zomervakanties

wemelt het er van de toeristen. Bovendien zijn er meer dan vijftig nieuwe huizen gebouwd in een buitenwijk vlakbij de polder.

Toen de woningen eindelijk klaar waren, kwamen er een stuk of tien Marokkaanse gezinnen in ons dorp wonen. Dat is eigenlijk helemaal niet veel, maar ja, ze vielen wel een beetje op. Een paar vrouwen kleedden zich in lange donkere jurken en een paar anderen hadden een gezicht in de vorm van een hart omdat ze een hoofddoek droegen. Ik vond het zelf heel grappig dat de meeste Marokkaanse mannen, vrouwen en kinderen net zulke donkere en fonkelende ogen hadden als Nadia el Monoutti. Maar op straat praatten ze vaak wat luider dan de andere dorpingen.

'Dat is een teken dat ze zich thuis voelen', zei mijn pa en ik denk dat hij daar gelijk in heeft.

Op een middag in de zomervakantie, een dikke twee maanden na de afgrijselijke moord op de hond, maakten Lotte en ik een wandeling door de wijk waar de Marokkanen woonden. Ik was er een paar keer eerder geweest en ik verveelde me. Tim Bes logeerde bij zijn oma in Amsterdam en Nadia was met haar vader en moeder voor vier weken naar familie in Marokko.

De zon scheen en op de stoep speelden zes, zeven donkere jongens en meisjes met rode en groene knickers. Ze waren een jaar of acht en ze waren zo in hun spel verdiept dat ze ons niet zagen aankomen. In bijna alle huizen waren de gordijnen dicht getrokken. Dat was jammer, ik had graag naar binnen willen gluren. Ik zag ook geen enkele hond of kat. Daardoor moest ik weer heel erg denken aan wat Ibrahim met ons had gedaan. En ook aan die arme labrador. Het was een zachtaardig en speels beest. Hij sprong wel altijd tegen Lotte op, maar hij had het niet verdiend om

dood te gaan. De wereld had die dag van de moord op de hond moeten overslaan, dan was alles anders geweest.

Lotte merkte niets van mijn gepieker. Ze keek nieuwsgierig naar de jongens en meisjes. Die merkten ons nu wel op en staarden ons bedeesd aan.

Toen we verder liepen fluisterde Lotte opeens: 'Die jongetjes lijken bijna allemaal op Ibrahim.'

Ze begon te huilen. Ibrahim was altijd erg aardig voor mijn zus. Hij kocht af en toe zelfs een rolletje drop of een zakje snoep voor haar. Nu miste ze Ibrahim. Dat durfde ze natuurlijk tegen niemand te zeggen. Want vertellen dat je iemand mist die door je pa is betrapt bij het vermoorden van een hond, dat klinkt niet jofel.

Ik probeerde mijn zus te troosten. Maar de rest van die dag kon ik alleen nog piekeren over dat ellendige geheim. Over Ibrahim, over de hond, over Nadia en mij.

Ach, ik wilde iedereen wel vertellen wat er die middag echt was gebeurd, maar ik durfde het niet. Het was te stom allemaal, het was te onbegrijpelijk. Ik weet niet waarom Ibrahim het had gedaan. We mochten er tegen niemand iets over zeggen.

4. Een klok draai je niet terug.

Toen de familie El Monoutti in die zomervakantie naar Marokko was, zat Ibrahim helemaal alleen in de cel. Ik dacht heel vaak aan hem. Hij voelde zich vast en zeker erg eenzaam, maar misschien mocht hij er wel een boek lezen of naar de televisie kijken.

Soms stelde ik me voor dat het allemaal een boze droom was en dat ik wakker zou worden door het vrolijke geblaf van Rudi de chocoladebruine labrador.

Maar het was geen droom. Het was zelfs geen nachtmerrie: de hond was echt vermoord en Ibrahim zat echt in de gevangenis.

Een heel erg geheim verdwijnt nooit. Het is net een boom die al maar doorgroeit en snel groter en dikker wordt, zodat je hem niet meer met één klap kunt omhakken.

Daarom beleefde ik het voorval van mij en Nadia met Ibrahim steeds opnieuw. Misschien bedoelde hij het wel goed, maar wat hij met ons deed, vlak voordat hij betrapt werd bij het doden van de chocoladebruine labrador, was zó verkeerd.

Ik las een boek en ik dacht eraan. Ik fietste in mijn eentje naar het strand. Op het fietspad liep een mevrouw met een zwarte hond en opeens kon ik niet verder. Want het dier blafte zoals Rudi altijd had geblaft en daar werden mijn benen slap van.

En ik ging steeds meer dingen bedenken.

Hadden Nadia en ik Ibrahim kunnen tegenhouden?

Hadden we het kunnen zien aankomen?

Hadden we moeten tegenstribbelen?

Ik fantaseerde wanhopig dat het anders was gelopen en dat er niets was gebeurd. Dan verzon ik bijvoorbeeld dat Nadia en ik die akelige dag griep hadden en dat we daarom niet naar buiten mochten. Of ik beeldde me in dat mijn vader plotseling in het ziekenhuis was opgenomen en dat ik hem samen met ma en Lotte had opgezocht en dat ik dan bij zijn bed stond te janken.

Zulke dingen dus.

Maar ik kon de klok niet terug draaien.

Soms troostte ik mezelf met de gedachte dat Ibrahim het wel zou redden in die cel. Want hij was beresterk en slim. Hij had een klein baantje als krantenbezorger. Thuis las hij veel, vooral sportboeken en boeken over het heelal, planeten en sterren. Hij hield van heftige rappers. Zeker drie keer in de week ging hij naar een avondschool om te leren hoe je computerprogramma's moest maken en allerlei ict-problemen moest oplossen. De twee andere avonden bezocht hij de sportschool. Veel mensen waren een beetje bang voor hem dat leek me in die gevangenis wel belangrijk.

Als je piekert is het net alsof je in een heel groot meer ligt waarvan je de oevers niet meer kan zien. Je wil eruit, maar je weet niet waar je heen moet. Je probeert te bedenken uit welke richting je kwam en je zwemt die kant op. En dan ben je bang dat je geen echte rechte lijn hebt aangehouden. Het meer is diep. De golven worden hoger en je raakt in paniek. Alleen met een enorme krachtsinspanning kom je weer aan land. En een uur of twee uur later lig je weer in dat zelfde meer.

Mijn gedachten spartelden dagen en nachten lang in het rond en schoten alle kanten op. En op een regenachtige avond merkte ik opeens dat het meer nog veel dieper en groter was dan waar ik al bang voor was.

Ik zat naar de tv te kijken. Er verscheen een reclameboodschap van de supermarkt die ook in ons dorp een filiaal had. Een kale man speelde de winkelmanager. Hij stond op een stoel en riep vrolijke dingen.

Op dat moment realiseerde ik me plotseling dat de ellende met Ibrahim eigenlijk veel eerder begon dan op de dag van de moord op de Labrador. Om precies te zijn: vier weken vóór die gruwelijke